

kirándulás Nagyágra és a Buli-hegyre

Ádámnak, Baláznak, Zsófinak, Daninak

Melegebb fatörzsek, hangosabb madarak,
a táj szorításában eresztő szelepek, ahogy sípol
a bennünk dühöngő bányász-hegylakó,
így érkezünk meg, és mert minden helyismeret
tengelye a templom, első utunk oda.

*„Jöttek volna ötven évvel korábban!
A Buli-hegyen régen egy fa, nem sok,
annyi sem, csupasz volt az, mint a kisdedek,
akik a hátán megfogantak. Nagy, nagy élet volt,
ott mulatott az egész város! Szürkületkor
mindenki csákányt, kaszát, fakanalat el,
mentünk táncolni a hegyre.*

*Aztán egy ponton a mulató cívisek
arcukat a puha erdei földre nyomták.
Lovakat hoztak, hogy mentsék, ami titok volt,
a pincék mélyén hallgató rögöket,
hónom alatt még itt az emlék, mikor
ánuszában két öklömnyi fénnel kitépi magát a ló,
meg a lehajtott fejek, amikkel aztán elvezették
a vérekes szemű állatokat.*

Most huszan, ha lakunk itt, mind öreg.”

A befalazott tárnákat, összedőlt tornyokat
a síp visszhangja letapogatta, kiköptük.
A Buli-hegyen most fák rázzák maguk.
A romtemplom gondnokának szavaiból nem derül ki,
min sértődött meg az arany, és utána min
a szektás bányapolitika.
De mi most turisták vagyunk.
Gipszet öntünk a hegyoldalt borító gödrökbe,
a maszkokkal elleszünk.

„Na isten áldja maguk és nézzenek a lábuk elé!”

Szürkületkor neki Buli-hegynek, mire a csúcsra érünk,
sötét van, nem látunk semmit. Aztán ránk tör
és nem ereszt a didergés, beissza minden
porcika az inflálódó csendet.

